

Enternasyonal: Acil bir zorunluluk

Bundan dört yıl önce, Mesafe'nin "Enternasyonal" dosya başlıklı 6. sayısında, "... Enternasyonal'in inşasını da devrimci Marksist akımların ulusal ya da uluslararası ölçekteki birleşmeleri olmadan düşünmek olanaklı değildir. İşçi ve emekçi kitlelerin mücadelelerine sunulacak devrimci program ve onun bu mücadeleler içine taşınması yöntemi çevresinde kurulacak eylem birlikleri ve devrimci birleşik cepheler, önümüzdeki dönemde yeni bir önem kazanacak ve hatta yeni biçimler alabilecektir." diye yazmıştık. Bu öngörümüz, kapitalizmin uluslararası krizi koşullarında yükselen sınıf seferberliklerinin sadece genel olarak Sol harekette değil devrimci Marksist kampta da yeniden örgütlenme süreçleri yaratacağı varsayımına dayanıyordu. İşçilerin Uluslararası Birliği-Dördüncü Enternasyonal'in (UIT-CI) 2014'ün Ağustos ayında gerçekleştirdiği Birlik Kongresi, sözünü ettiğimiz sürecin belki şimdilik mütevazı ama belirgin bir örneğini oluşturdu. UIT-CI'nin temsil ettiği uluslararası Morenist akım, Türkiye'den *İşçi Demokrasisi Parti Girişimi*, İspanya'dan *Enternasyonalist Mücadele* (LI) ve Meksika'dan *Sosyalist İşçi Partisi* (POS) ile birleşerek IV. Enternasyonal'in inşasında yeni bir adım attı.

Bu birleşme kuşkusuz sadece bir kongre düzenlemesinin ürünü olmadı. Devrimci Marksizmin Leninist-Troçkist parti inşası stratejisi sınıf mücadelelerine müdahale yöntemine dayanıyordu ve birleşen taraflar belirli bir süreden beri bu yöntemi ortak olarak uygulamaya başlamışlardı. Enternasyonalist örgütler olarak bu partilerin dünya ölçeğinde gelişmekte olan önemli kitle mücadeleleri karşısında (Ortadoğu ve Kuzey Afrika'daki devrimci süreçler, Ukrayna'daki kitlesel kalkışmalar, Avrupa ölçeğinde yaşanan seferberlikler, Latin Amerika'da gelişen işçi, emekçi ve öğrenci mücadeleleri, vb) aldıkları politik tutumlar ve oradan hareketle buralardaki parti ve Enternasyonal inşası çalışmaları, birlikte hareket zeminlerini yarattı ve nihayet bir üst düzeyde örgütsel biçim kazanmasını olanaklı kıldı. Tarafların sekterlikten uzak tutumları, belirli teorik-politik ayrılıkları samimiyetle ve her zaman IV. Enternasyonal'in geliştirilmesine hizmet anlayışıyla ele almaları, birliği olanaklı kılan öznel koşulları oluşturdu.

Yöntemimiz

Bu birleşmenin önemi, sadece IV. Enternasyonal'in yeniden inşasında yeni bir adım olmasında değil, ama aynı zamanda dünya ölçeğinde yükselmekte olan sınıf mücadelelerinin itki gücüne işaret etmesinde yatıyor. Sol akımlar genellikle kitle mücadelelerinin durgunluk dönemlerinde kendi dar çevrelerinde propaganda yapma siperine çekilirken, seferberliklerin güçlendiği aşamalarda işçi-emekçi yığınlarıyla birleşmenin olanağını yakalarlar. Bu da, o mücadelelerin hedefleri ve şiarları çevresinde örgütlü öncü kesimleri bir araya çekme enerjisini yaratır. Nitekim UIT-CI çevresindeki birleşmenin dinamiğini de özellikle dünya kapitalizminin 2007'den itibaren girdiği derin yapısal kriz karşısında patlak veren işçi-emekçi seferberlikleri ile 2010'da Ortadoğu ve Kuzey Afrika ülkelerinde başlayan devrim süreçleri oluşturmuştur.

Bu tip gelişmeler kuşkusuz sadece birleşme değil, ama aynı zamanda programatik ve politik düzlemlerde ciddi ayrılıkların da zeminini yaratabiliyor. Devrimci Marksistler olarak bunun en açık örneklerini Arap devrimleri, özellikle de Suriye devrimi sürecinde yaşadık ve yaşıyoruz. Pek çok Stalinist kökenli, ulusalcı ve XXI. Yüzyıl Sosyalizmi taraftarı örgüt ve akım, Tunus, Mısır, Libya ve Suriye'deki Bonapartist diktatörlüklere karşı gelişen demokratik devrimleri ABD emperyalizminin bir oyunu ya da provakasyonu olarak değerlendirerek iktidardaki karşıdevrimci rejimlerin yanında saf tuttular. Devrimci Marksist akımlar ise, demokratik kazanımların ancak devrimlerin süreklilik kazanması ve işçi-emekçi hükümetlerinin kurulabilmesi halinde olanaklı olacağını belirtmekle birlikte, diktatörlüklere karşı ayaklanan kitlelerin yanında yer aldılar ve bu ülkelerde enternasyonalist devrimci partilerin inşası için seferber oldular. Burada söz konusu olan elbette basit politik ayrılıklar değil, mücadelenin karşıt cephelerinde konumlanmaktı.

Bu satırların yazıldığı sırada 45. gününe girmiş olan Kobane direnişine ilişkin alınan tutumlar da kendini devrimci ya da sosyalist diye tanımlayan akımlar ve örgütler arasındaki birlik ya da ayrılık eğilimlerinin çok daha net hatlar kazanmasına neden oldu. Kürt ulusunun ayrılma hakkı dâhil olmak üzere kendi kaderini tayin hakkını tanımak istemeyen, üstelik bunu bir yandan "Türkiye'nin birliği" ve öte yandan sosyalizm adına savunan kanatları, birbirlerine "Birleşik Muhalefet Hareketi" çatısı altında yakınlaşmanın olanağını elde ettiler. Bu ortak cephenin temelini Esad'ın diktatörlük rejimini destekleyen ulusalcılık karakteri

oluşturuyordu; öne çıkarmaya çalıştıkları sav ise, Kobane'ye yönelik ABD askeri yardımının ve peşmerge takviyesinin, Kürt ulusal hareketinin emperyalizmle işbirliğinin göstergesi olmasıydı. Devrimci Marksitlerin tutumu ise, önderliklerine ilişkin tüm eleştirilerimizden bağımsız olarak Kürt halkının Suriye ve Türkiye'deki rejimler karşısındaki ulusal mücadelesini ve İslamcı faşist çeteler karşısındaki kahramanca direnişini desteklemek, bu doğrultuda uluslararası kampanyalarla tüm devletleri Kürt direnişçilere askeri yardım yapma doğrultusunda zorlamak oldu.

Bu örnekler Türkiye'de bizleri doğrudan etkileyen mücadelelere ilişkin. Ama uluslararası alanda gelişen ve dünya Solunda yeniden kümeleşmelere yol açan yeni gelişmeler de var. Bunlar sadece ilgili ülkelerdeki parti çalışmalarımızı değil, Enternasyonal'in inşası girişimlerini de doğrudan etkilemekte. Örneğin, Yunanistan'daki kitlesele seferberlikler ve bunların içinde *Syriza*'nın (Radikal Sol Koalisyon) rolü; İspanya'da ekonomik krizle birlikte patlak veren 15M (15 Mart) Öfkeliiler Hareketi ve bugün bu seferberliklerin mirasına sahip çıkarak iktidar olma hevesine kapılmış olan *Podemos* (Yapabiliriz) oluşumunun niteliği, dünya Solunda yeni çatlaklar ve/veya kümeleşmeler yaratan olgular. *Syriza*, bir yandan programını ve söylemini sistematik olarak sağa doğru çekerken, bir yandan da sadece reformist akımları değil ama kendini devrimci sosyalist addeden grupları ve partileri de kendi bünyesinde toplayabilmekte. Aynı durum *Podemos* için de geçerli; İnternet oylamalarına dayalı bir iç örgütlenme ağı kuran, programını ise "ne Sağ ne Sol, yurttaş çizgisi" ekseninde kuran "gerçek demokrasi" şiarlı bu hareket, bugün anketlerde Sosyalist Parti'nin (PSOE) ve Sol Birlik'in (IU) çok önünde destek alarak bir buçuk yıl sonraki genel seçimlerde hükümete yükselmenin hazırlığını yapmakta. Ve bu özellikleriyle de pek çok reformist ve radikal akımı ve hatta kendini devrimci Marksist olarak tanımlayan bazı oluşumları da etkileyebilmekte, onları (elbette örgütler olarak değil) bireyler halinde kendi içine çekip eritebilmekte.

Bunların hiçbirisi basitçe "ulusal" olgular değil. Hemen hepsi dünya ölçeğindeki sınıf mücadeleleri içinde gelişmekte olan ortak dinamiklerle ilgili. Bir ülkedeki sınıf deneyimleri kısa sürede bölgedeki diğer ülkelere doğru yayılıyor, özellikle öncü kesimleri politik olarak etkileyebiliyor. Dünya partisinin inşasında bu olguların değerlendirilmesi, politik-programatik tutumların alınması ve bu

doğrultuda öncü kesimlere ve seferberlik halindeki kitlelere yönelinmesi/hitap edilmesi önem kazanıyor. Örneğin, Rojava konusunda Şili’de gerçekleştirilen destek kampanyaları, sadece Şili hükümeti üzerinde basınç yapma amacını taşıyor, ama esas olarak Şilili emekçi yığınların emperyalizmin Ortadoğu ve dünya politikaları, Kürt ulusal sorunu ve Ortadoğu devrimci süreci konularında aydınlatılması işlevini üstleniyor. Proletaryanın ve öncüsünün enternasyonalist eğitimine katkıda bulunuyor.

Dolayısıyla Enternasyonal’i inşa yöntemimiz, dünya olayları karşısında sadece teorik-politik analizle ve tutum almayla, bunların propagandasıyla sınırlı değil. Önemli olan, oradan hareketle belirlenen taleplerle ve sloganlarla kitle mücadelelerine katılmak, işçi-emekçi yığınların bilincini enternasyonalist zeminde etkilemek, uluslararası kampanyalara örgütlü biçimler kazandırmaktır. Bizlerin dünya Solu içindeki çeşitli akımlarla aramıza kırmızı çizgiler çizebilmemizi olanaklı kılan, ama aynı zamanda Enternasyonal’in inşasına yönelik olarak başka devrimci Marksist akımlarla yakınlaşmamızı sağlayan bu yöntemdir. UIT-CI bünyesinde gerçekleşen birlik de bunun sonucudur.

Neden Enternasyonal?

“Sol tüm dünyada sadece beş kişi kalmış olsa bile, bunların görevi bir ya da birkaç ulusal örgütle birlikte bir uluslararası örgüt inşa etmek olurdu.” Troçki’nin bu sözleri devrimci Marksizmin devrim ve sosyalizm anlayışının öz ifadesidir. Usta, *“Devrim ulusal arenada başlar, uluslararası arenada sürer ve dünya arenasında tamamlanır”* der. Dünya arenasında tamamlanacak olan, sosyalist devrimdir. Bu gerçek, sosyalizmin tek bir ülkenin dar sınırları içinde değil ama ancak dünya ölçeğinde kurulabilecek olmasından kaynaklanır. Sosyalizm ya enternasyonaldir ya da olanaklı değildir. Dolayısıyla proletarya bir ülkenin sınırları içinde başlayabilecek bir devrimi sosyalizme doğru ilerletebilmek için uluslararası arenaya taşımak durumundadır. Bu anlamda ulusal sınırlar içindeki işçi sınıfı, sadece sınıf özellikleri bakımından nesnel olarak dünya proletaryasının bir parçası olmakla kalmaz, ama aynı zamanda öznel olarak dünya emekçi yığınlarının öncüsü işlevini üstlenir. Bu özneliğin somut ifadesi, onun dünya partisidir. Marx ve Engels’in daha başından itibaren inşa etmeye giriştikleri uluslararası işçi

birliđidir, yani Enternasyonal'dir: Proleter devrimin dünya partisidir.

Bu ifadeler bazılarına pratik yaşamda karşılıkları bulunmayan teorik soyutlamalar olarak gelebilir. Oysa tarih her aşamada bu belirlemelerin ne denli doğru, yakıcı ve acil olduğunu tekrar ve tekrar kanıtlıyor. Güçlü bir Enternasyonal çerçevesinde örgütlenmemiş olan işçi önderlikleri kendi ulusal burjuvazilerinin ve diğer yabancı sınıf baskılarının etkisinde kalıyorlar, ülkelerinde ayaklanmış olan işçi ve emekçi yığınlara bağımsız ve sosyalist devrimci bir seçenek sunmaktan uzaklaşarak "ulusal uzlaşma" çizgisine doğru çekiliyorlar. "Ulusal sosyalist" politikalar sonuçta demokratik gericiliğe ya yedekleniyor ya da onun karşısında yenik düşüyor. Bu tip gelişmelerin en son örneklerini Batı dünyasında ekonomik kriz karşıtı ayaklanmalarda ve Ortadoğu ve Kuzey Afrika devrimleri sürecinde yaşadık ve yaşıyoruz.

2008'de ABD ve Avrupa Birliği ülkelerinde önce borsa sarsıntıları olarak patlak veren ekonomik kriz gerçekte kapitalizmin yapısal aşırı üretim krizinin bir yansımasıydı. Krizin "doğal sonuçları" olan yaygın işsizlik ve hızlı yoksullaşmanın durdurulabilmesi ise, üretim ilişkilerinde köklü bir dönüşümü gerektiriyordu: bankaların ve büyük üretim araçlarının kamusallaştırılması ve işçi-emekçi yığınların yararına merkezi bir ekonomi planlamasının yürürlüğe konması. Tabii bu, tek tek ülkelerin Avrupa Birliği'nden ve Avro para sisteminden çıkmasını ya da daha iyisinden AB'nin bir bütün olarak dağılmasını; dış borç ödemelerinin durdurulmasını; ülkeler arasındaki zorunlu dış ticaretin devlet denetimine alınmasını gerektiriyordu. Oysa o güne değin işçi ve emekçilerin desteğiyle varlıklarını sürdürmüş olan politik partilerin ve büyük sendikaların kriz karşısındaki yanıtı, sorunlara kendi ulusal sınırları içinde ve kapitalizm çerçevesinde çözümler aramak oldu. Sonuçta, kriz tüm sarsıntılarıyla sürdü ve çalışan yığınların sırtına bir felaket gibi çöktü. Milyonlarca emekçi işsiz ve barnaksız kaldı, sefalete sürüklendi ve hâlâ öyle olmaya da devam ediyor.

Sol, sosyalist ve/veya işçi-emekçi partilerinin kendi ulusal sınırları içindeki burjuvazinin planlarının içine çekilmelerinin, hatta o planların bir parçası haline dönüşmelerinin nedeni, basitçe o parti ya da sendika önderliklerinin aldıkları reformist eğitim ya da politik acizlikleri değil. Daha önemlisi, bu olgu, ne kadar

“sol” veya “devrimci” görünürse görünsün, programlarının ulusal çözümler önermenin ötesine geçememesinden kaynaklanıyor. Atacakları her cüretkâr radikal adım, yalnızca kendi patronlarının ve bankerlerinin değil, ama aynı zamanda uluslararası burjuvazinin ve emperyalizmin şiddetli saldırılarıyla karşılaşılıyor ve önderlikler varlıklarını kurtarmanın yolunu “ılımlı söylemlere” kaydırmakta arıyorlar, kapitalizmden o kadar da vahşi olmamasını dileyen sözcüler haline geliyorlar. Oysa bu dünyada “güler yüzlü kapitalizme” yer yok, zira burjuvazi kâr oranlarını koruyabilmek ve artırabilmek için (zira artırılamayan kâr oranlarını korumak da olanaklı değil) kendi içinde vahşi bir savaş veriyor ve bu savaşın tüm yükü işçi ve emekçi yığınların sırtına yıkılmış durumda.

Radikal söylemden hızla ulusal reformist programa kayışın en son ve belirgin örneklerinden biri Yunanistan’daki Syriza. 2012 Mayısı’ndaki genel seçimlerde %27 oranında oy toplayarak (72 milleyvekili) işçi ve emekçi kesimler ile yurt içi ve dışı Sol harekette büyük umutlar yaratan bu oluşum başlangıçta Troika’nın (Avrupa Komisyonu, Avrupa Merkez Bankası ve Uluslararası Para Fonu -IMF-) Yunanistan’a dayattığı ekonomik politikaları reddediyor, Avrupa Birliği’nden ve Avro’dan çıkılmasını öngörüyor ve temel olarak antikapitalist bir program savunuyordu. Örgütün seçimlerden güçlenerek çıkması ve iktidar olma olasılığının belirmesi, ulusal ve uluslararası burjuvazinin onun üzerindeki baskılarını artırmasına neden oldu ve sonuçta aynı yılın Kasım ayında düzenlenen parti konferansında örgütün kendini “inandırıcı ve sorumlu” çizgiye çekme evrimi başladı. Örgüt yöneticileri açıklamalarında, iktidara geldiklerinde “tek yanlı kararlar” almayacaklarını, bunları AB ve IMF yetkilileriyle uzlaşarak belirleyeceklerini duyurur oldular. Ertesi yılın Haziran ayında düzenlenen parti kongresinde ise, özelleştirmelere karşı çıkmaya devam edilmekle birlikte, sanayinin kamulaştırılması, bankaların millileştirilmesi ve dış borçların ödenmemesi gibi temel antikapitalist taleplere programda yer verilmedi. Bu yolla Syriza’nın “gerçekçi ve ılımlı” bir zemine oturtulduğu duyuruldu. Ulusal sosyalizm anlayışı böylece daha iktidar olmadan reformist karakterini açığa vurmuş oldu. Üç yıl içinde yirmiyi aşkın genel grev gerçekleştirmiş olan ve sürekli bir seferberlik halinde bulunan, ama şimdi reformist bir program çerçevesinde kendi ulusal sınırları içine hapsedilen Yunanistan emekçi yığınları sonuçta yavaş yavaş geri çekilmeye ve bir sonraki seçimleri beklemeye koyuldu.

Farklı bir gerçeklik içinde seyreden, ama ulusalcı sol anlayışın tüm özelliklerini taşıyan bir başka örnek ise, Arap devrimleri sürecinin belki de en ileri karakolu olan Tunus'taki Halk Cephesi oldu. Ocak 2011 devriminin ardından bir dizi radikal sol akımın oluşturduğu Halk Cephesi, Türkiye'deki AKP benzeri neoliberal politikalar izleyen İslamcı Ennahda iktidarına karşı kitle mücadelelerinin 2013 sonlarında hükümeti devirme noktasına ulaştığı bir anda, "Ulusal Diyaloga" katılmayı tercih etti. Ulusal Diyalog, esas olarak ülkedeki işçi-emekçi seferberliklerini durdurmaya yönelik olarak uluslararası burjuvazi (başta AB) ile Tunuslu kapitalistlerin baskısıyla ve UGTT sendika bürokrasisinin aracılığıyla geliştirilen bir "ulusal barış" formülüydü. Görünürde, İslamcı akım ile *Nida Tunus* (Tunus'un Çağırısı) partisinde toplanmış olan ve eski rejim artıklarından oluşan "laik" kesim arasında, devlet organlarının denetimine ilişkin süregiden çekişmeye son verilmesini amaçlıyordu. Temmuz 2013'te Mısır'da ordunun gerçekleştirdiği darbe "diyalog" formülünün güçlenmesini olanaklı kılmış ve Ennahda'yı iktidardan çekilmeye ikna ederken "laik" akımın da İslamcıların etkisiyle oluşturulan Anayasa taslağını kabul etmesini sağlamıştı. Halk Cephesi ise daha başından itibaren ülke politikasını belirleyen İslamcı-laik çekişmesinin basıncı altında kalmış ve bu ikilemin dışına çıkarak kitle mücadelelerine devrimci sosyalist bir programla önderlik etme gücüne ulaşamamıştı. Oysa kitleler İslami egemenlik ya da eski rejimin geri getirilmesi için değil, iş, ekmek ve özgürlük talepleriyle seferber olmuş durumdaydılar. Halk Cephesi'nin "aşamalı ulusal devrim" çizgisi ise "önce demokratik devrimi" öngörüyordu. Buna göre de ulusal diyalog bu "demokratik aşamanın" gerçekleşmesine yönelik bir adım oluşturacaktı. Sonuçta "diyalog" sayesinde kitle mücadeleleri durduruldu, kitleler geri çekildi ve Tunus kapitalizmi ve tabii uluslararası kapitalizmin bu ülke içindeki yatırımları ve planları kurtarılmış oldu. Halk Cephesi, ulusal sosyalizm anlayışının -kendisi öyle istemese de- burjuva rejimin kurtarılmasına nasıl hizmet edebildiğini gösteren bir örnek oluşturuyor.

Bu tip ulusal sol ya da sosyalizm örneklerine Uzak Asya'dan Ortadoğu'ya, Avrupa'ya ve Latin Amerika'ya kadar uzanan bir coğrafyada sıkça rastlayabiliriz. Eski komünist partilerin hepsi Sovyetler Birliği'nin yıkılmasının ardından uluslararası referanslarını yitirmiş durumdadır; aslında o dönemdeki Stalinist partilerin "uluslararası dayanışması" "ana vatan" Sovyet bürokrasisinin uluslararası çıkarlarının korunmasının ötesine geçmiyordu. Bu acentalık görevinin dışına ilk çıkan Avrokomünist partiler ise daha da sağa kayarak bütün bütün

enternasyonal bağlarından kurtulmuş oldular. Bunların hemen hepsi şimdi kendi ulusal burjuvazilerinin çıkarlarını “sosyal adalet” rengine boyamaya çalışan sosyal demokrat partiler haline dönüşmüş durumdadır. Bu arada Che Guevara’nın “İki, üç, daha fazla Vietnam” sloganında dile getirilen gerillacı enternasyonalizm de, bizzat Fidel Castro’nun Küba’yı Sovyet blokuna yapıştırmasıyla ve nihayet Nikaragua devriminin sosyalizme doğru ilerlemesini engellemesiyle son bulmuş oldu. Eski işçi devletlerinde bürokrasinin kapitalizmi yeniden inşa edebilmelerinin önü, proleter enternasyonalizminden bu sistematik ve ısrarlı kopuşla açılmış oldu.

Dolayısıyla Troçki’nin, “beş kişi de kalsak işe, ulusal partilerle birlikte Enternasyonal’in inşasıyla başladık” sözleri teorik bir belirlemeden ziyade işçi ve emekçi yığınların mücadelesi açısından yakıcı bir ihtiyaç. Biz devrimci Marksistlerin ulusalcı Sol ve sosyalist anlayışlara karşı ısrarla Enternasyonal’i inşa çabamız da bu ihtiyaçtan kaynaklanıyor.

Programımız

Her ülke kendine özgü sosyal ve ekonomik özelliklere sahiptir, hatta ülkelerin belirli bölgeleri de onları diğerlerinden ayıran farklılıklara sahip olabilir. Devrimci Marksist partilerin kendi ülkeleri için geliştirdikleri eylem programları bütün bu özellikleri dikkate almak durumundadır. Sonuçta bu çözümler proletaryaya ve emekçi yığınların bilinç düzeyleri de dikkate alınarak onlara sunulacak belirli talepler ve şiarlar biçiminde somutlanır. Bu anlamda program, kitlelerin mevcut bilinç durumu ile iktidarın onlar tarafından ele alınması arasındaki politik seferberlik köprüsü işlevi görür.

Ama bizim programımız asla basitçe bir “ulusal program” değildir. Zira hiçbir ulusal (ya da çokuluslu) devlet dünya ekonomisinden, üretici güçlerin uluslararası niteliğinden bağımsız ve yalıtık değildir. Kapitalizmin daha ilk doğuş evresinden başlayarak gelişen ve emperyalizm çağında, üstelik neoliberalizmin küreselleşme evresinde çok daha belirgin bir hal kazanan bu özellik, bütün ülkelerin ekonomilerini uluslararası piyasalardaki oynamalara, kredi akışlarındaki

değişimlere, üretimdeki artışlara ya da azalmalara, tüketimdeki daralma ya da genişlemelere, vb. bağımlı ve duyarlı kılmaktadır. Dünyanın belirli bir bölgesinde ya da ülkesinde başgösteren bir krizin (ulusal hasılda sert düşüşler, kredi borçlarının ödenememesi, işsizliğin yaygınlaşması, vb) diğer bölgelere ve ülkelere nasıl hızla sıçradığına 2008'e başlayan derin dünya bunalımı sırasında tanık olduk.

Aynı durum toplumsal ve politik bakımdan ortak özellikler içeren bölgeler ve ülkeler için de geçerli. 1980 başlarında Polonya'da başlayıp Macaristan'a sıçrayan işçi mücadelelerinin birkaç yıl içinde Doğu Avrupa'daki eski bürokratik işçi devletlerinin tümünü sarmalamasına ve nihayet Berlin Duvarı'nı yıkıp koskoca Stalinist imparatorluğu yerle bir etmesine tanık olduk. 1990'larda Latin Amerika'daki kitlesel seferberliklerin birbiri ardına pek çok ülkede askeri diktatörlükleri devirdiğini gördük. 2008 dünya krizi sonucunda İspanya ve Yunanistan'da başlayan protesto eylemlerinin çok benzer biçimlerde hemen tüm Avrupa ülkelerine ve ABD'ye yayıldığını gördük. 2011'de Tunuslu seyyar satıcı bir gencin güvenlik güçlerini protesto etmek için kendisini yakmasının nasıl koskoca Arap devrimleri sürecini başlattığını izledik.

Dolayısıyla her ülkedeki devrimci Marksist eylem programı, dünya tahliline, uluslararası sınıf mücadelelerinin irdelenmesine ve bölgesel gelişmelerin tanımlanmasına dayanmak durumdadır. Dünya ekonomisindeki gelişmelerin ve ülkedeki ekonomik durumun bu gelişmelerle olan ilişkisinin belirlenmesi; emperyalizmin uluslararası ölçekteki politikalarının ve planlarının saptanması; bağımlı ülke rejimlerinin karakteri ve bunların emperyalizmle olan ilişkileri ya da çelişkileri, gibi tahlil konuları, içinde mücadele edilen ülkenin politik koşullarının daha iyi anlaşılmasını olanaklı kılan noktalardır. Bu anlamda ülke ölçeğindeki mücadele programı, uluslararası programın, Enternasyonal'in programının bir parçasıdır.

Benzer biçimde, devrimci Marksist partinin ulusal ölçekteki görevlerinden birisi de, kendi ülkesindeki işçileri ve emekçileri uluslararası mücadelelere katılmaya çağırmaktır. Bu anlamda gerçekleştirilen uluslararası ortak kampanyalar, proletaryanın öncüsünün enternasyonalist eğitimine katkıda bulunur. Öte yandan,

çokuluslu bir şirketin belirli bir ülkedeki işletmesinde işçilere yönelik saldırıları, ilgili firmanın diğer ülkelerdeki işletmelerinde çalışan işçiler tarafından da yanıtlanmak, işçilerin uluslararası ölçekteki mücadele birliği sağlanmak durumundadır. Emperyalist müdahale girişimlerine karşı çıkılması; demokratik ve devrimci seferberliklerin desteklenmesi; burjuva rejimlerin baskı uygulamalarının teşhiri ve kınanması; ezilen ulusların ve sömürge halkların kendi kaderini tayin ve bağımsızlık mücadelelerinin yardımına koşulması... uluslararası kampanyaların önde gelen konularını oluşturur.

Enternasyonal'in inşası kuşkusuz devrimci Marksist partilerin bulunmadığı ülkelerde öncülere bu konuda yardım etmeyi de içerir. Bugün devrimci önderlik bunalımı pek çok ülkeyi etkilemekte ve mücadele eden kitleler enternasyonalist devrimci partilerden mahrum bulunmaktadır. Özellikle Arap devrimleri bunun nedeni yaşamsal bir sorun olduğunu ortaya çıkarmış durumdadır. Bu tip partilerden yoksun olan kitlelerin enerjisi sonuçta emperyalist, ulusal burjuva ya da İslamcı karşıdevrimci güçlerce denetlenebilmekte, devrimci ayaklanmalar bastırılabilenekte, hatta yeni baskı rejimlerinin kurulmasına alet edilebilmektedir. Bu açıdan Enternasyonal'in görevi ve işlevi, o kitlelere devrimlerini demokratik ve sosyal kurtuluşlarına yönelik olarak sürekli kılabilecek bir program önermek, böylesi bir program etrafında biraraya gelecek öncünün devrimci partiyi inşa çabalarında ona politik ve maddi açılardan destek olmaktır.

* * *

UIT-CI'nin birlik kongresi, IV. Enternasyonal'in yeniden inşası yolunda bütün bu görevlerin üstlenilmesine yönelik olarak yeni bir adım oluşturdu. Enternasyonal'in inşa edilmiş olduğunu söylemekten henüz uzağız, dünya proletaryası öncüsünün içinde henüz bir azınlık durumundayız. Ama yükselen mücadeleler ve bu mücadelelere Bolşevik-Leninist yöntemle, devrimi sürekli kılacak talep ve sloganlarla müdahale azmimiz ve olanaklarımız, devrimci iyimserliğimizi güçlendirmekte ve onu hayalcilikten ayırmamızı olanaklı kılmaktadır. Enternasyonal kongrede geliştirilen dünya dökümanı ve kararlar, önümüzdeki dönemde bizlere yön kazandıracak araçlar olma işlevi görecektir. Lenin'in dediği gibi, "*devrimci teori olmadan devrimci eylem de olmaz*".

Kasım 2014